

ИДЕЯ СУПЕРМЕНА В СОВРЕМЕННОЙ КУЛЬТУРЕ И СВЕРХЧЕЛОВЕК Ф. НИЦШЕ

Панфилова Я.О., гр. ОФ-41

Научный руководитель – д-р филос. наук, проф. Н.С. Кораблева
Харьковский национальный университет им. В.Н. Каразина

В последнее время человечество проявляет огромный интерес к фильмам, где главную роль занимают супергерои. Таким образом, навязывается идея, что добро в мир несут именно те люди, которые обладают сверхчеловеческими способностями: Superman, Spider-Man, Batman и другие. Поэтому актуализируется проблема понимания идеи сверхчеловека в философии Фридриха Ницше.

Сверхчеловек Фридриха Ницше – это совсем не повелитель, не диктатор над жизнью и смертью других. Это мыслитель, который безжалостен прежде всего к себе, он сомневается и подвергает пересмотру имеющиеся у него ценности и установления, лишаящие его внутренней духовной свободы и радости творческой жизни. Так же сверхчеловек – это нравственный образ, означающий высшую степень духовного расцвета человечества, олицетворение тех новых моральных идеалов, любовь к которым Ницше стремился сделать главным нравственным устремлением человечества.

Ницше считает, что все существующее, постоянно самосовершенствуется. Соответственно и человек должен постоянно пребывать в процессе самосовершенствования, таким образом, он превзойдет самого себя. Кроме того самосовершенствование, поможет человеку обрести достаточно мудрости и силы, для того что б учить других. А еще это поможет ему преодолеть в себе самого последнего человека. И эти все преодоления и самоусовершенствования, приведут человека к сверхчеловеку. Такое проявление сверхчеловеческого в человеке, является настолько сильным, что в состоянии наделять этим сверхчеловеческим и других. В итоге, возникает новый тип отношений между человеком и его окружением. Ницше Ф. называет сверхчеловека подобием Солнца. потому что Солнце, всегда бескорыстно отдает свое тепло людям, точно так же и сверхчеловек одаривает других сверхчеловеческим. Возможно, такую добродетель, можно назвать бескорыстным дарением.

По мнению Ф. Ницше, в действительности сверхчеловека еще не было. Для того что б он появился нужны необходимые условия, но какие именно нигде не указывается. Поэтому, сверхчеловек выступает лишь как пророк, предвещающий приход нового полубога, а возможно, даже и Бога. Образы сверхчеловека и последнего человека, присутствуют в каждом человеке, как символы двух начал. Поэтому, любое преодоление слабостей и искушений, представляют победу человека над собой.

ПРОБЛЕМА ТВОРЧОСТІ В ІСТОРІЇ РОЗВИТКУ ФІЛОСОФСЬКОЇ ДУМКИ

Поліщук Д.С., гр. Е-29

Науковий керівник – канд. філол. наук, доц. М.В. Арделян
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Творчість – процес людської діяльності, що створює якісно нові матеріальні та духовні цінності. Творчість – здатність, здібність людини, що виникає в процесі праці, створювати (на основі пізнання закономірностей об'єктивного світу) з наданого дійсності матеріалу нову реальність, що задовольняє багатоманітність суспільних потреб.

Предметом філософського дослідження є: по-перше, онтологія творчості, по-друге, соціологія творчості, по-третє, гносеологія творчості.

В історії філософії по-різному визначались природа і суть творчості.

В античній філософії творчість зв'язувалась з сферою кінцевого, плінного і минулого буття, а не буття нескінченного і вічного. Творчість в поглядах античних мислителів виступає в двох формах: як дещо божественне – акт народження (творіння) космосу і як людське мистецтво, ремесло.

У християнській філософії Середньовіччя в поглядах на творчість найрельєфніше виявляються дві взаємозв'язані тенденції. Перша тенденція зв'язана з розумінням Бога як особистості, яка творить світ не відповідно з якимось вічним зразком, а зовсім вільно. Друга тенденція в підході до визначення творчості зв'язана з античною традицією, зокрема, з точкою зору Платона. В епоху Відродження людина поступово звільняється від Бога і починає розглядати саму себе як творця. Філософія, що формувалася під впливом ідей протестантизму (Френсіс Бекон, Томас Гоббс, Джон Локк), намагалася пояснювати творчість як вдалу, але випадкову комбінацію вже існуючих елементів, тобто як щось схоже на винахідництво.

Австрійський лікар і психолог Зігмунд Фрейд і його прихильники відносять творчість в сферу несвідомого, гіпертрофують її неповторність.

Отже, розуміння та сприйняття творчості в історії філософської думки пройшло великий шлях від античної до сучасної філософії, змінюючись та розвиваючись. На кожному з етапів творчість визначалась по-різному, що говорить про багатогранність та складність даного поняття у розумінні його філософами.